

Tăgăduirea

Isus Hristos pe drumul spre Golgota

Tăgăduirea (Matei 26.58; 69-75; Marcu 14.54,66-72; Luca 22.54-62; Ioan 18.15-18,25-27)

După prindere Domnului, „toți ucenicii” L-au părăsit, așa cum am văzut. Chiar și acela care L-a urmat un timp, a fugit curând. Vădit, Petru și „celălalt ucenic”¹⁰ s-au întors.

Deja mai înainte, atunci când a scos sabia, Petru s-a pus în pericol mare pentru Domnul. Nu, nu era o vorbire ușuratică, atunci când a afirmat: „Doamne, de ce nu pot veni după Tine acum? Eu îmi voi da viața pentru Tine.” (Ioan 13.37) El era ferm hotărât să facă aceasta. Așa îl vedem acum, cum „L-a urmat de departe” (Marcu 14.54) pe Domnul prins și legat. Nu numai o porțiune de drum, ci „până în curtea marelui preot”. Acolo s-a băgat printre aceia de care tocmai fugise, și „s-a așezat printre ei” (Luca 22.55). Ne sunt arătate și motivele lui: îngrijorarea pentru Domnul său îi umplea inima, căci el a făcut aceasta, „ca să vadă sfârșitul” (Matei 26.58). Nu era aceasta dragoste? Nu era acesta curaj?

O inimă plină de râvnă pentru Domnul său era totdeauna o trăsătură bătătoare la ochi la acest ucenic, și astfel el a învățat multe. Însă un lucru îi lipsea: el încă nu s-a cunoscut pe sine însuși. Totala inutilitate și lipsă de putere a cărnii înaintea lui Dumnezeu erau încă străine inimii lui. Înainte ca Petru să înțeleagă aceasta, a trebuit să treacă prin exerciții grele, căci ceasul încercării, proba cea mare pentru ucenici a venit: adevărata stare a inimii lor trebuia să devină vizibilă. „Vine prințul lumii și el n-are nimic în Mine” (Ioan 14.30), a spus Domnul cu privire la Sine Însuși: aur a fost pus în foc, aur a fost scos iarăși afară; dragostea Lui pentru Tatăl și ascultarea Sa de El a fost dovedită înaintea lumii întregi.

Dar cum stăteau lucrurile cu ucenicii? Aici nu totul era aur! „Acel ucenic” s-a încrezut în haina lui frumoasă și a trebuit s-o lase să cadă. Petru s-a încrezut în sine însuși și a trebuit să se facă complet de rușine. Cineva a remarcat în privința aceasta: „Cu cât îndrăznești să mergi mai mult – și aceasta despărțit de puterea lui Dumnezeu – pe drumul unde se găsește puterea lumii și a morții, cu atât rușinea este mai mare, cu care scapi, dacă Dumnezeu permite cu adevărat scăparea.”

Și cât de plin de dragoste și de clar a atenționat Domnul pe ucenicul Său! „Simon, Simon, iată, satan a cerut să vă cearnă ca pe grâu. Dar Eu M-am rugat pentru tine ca să nu îți se micșoreze credința și, după ce te vei întoarce să întărești pe frații tăi” (Luca 22.31,32). Acolo stătea Simon cel slab (și adresarea „Simon” amintea de ceea ce era ucenicul prin natura lui) pe o parte, și în fața lui era toată puterea lui satan, „ucigașul de la început”. Nu era acesta un motiv suficient să cadă cu fața la pământ și să implore pe Domnul pentru îndurarea Sa și ajutorul Său? Nu l-a coborât harul în țărână, harul care s-a făcut cunoscut în măsurile luate pentru restaurarea lui și încredințarea unei slujbe pentru frații lui? „Doamne’, I-a zis el, ,cu Tine sunt gata să merg chiar și în închisoare și la moarte” (Luca 22.33; Marcu 14.29 și versetele următoare). – „Sunt gata!” Aceasta era vorbirea încrederii de sine arogante, evidente.

---

¹⁰ Nu se spune „un ucenic”, ci „celălalt ucenic”: este Ioan (Ioan 18.15; 20.2; 21.20-24).

Tăgăduirea

Deoarece Petru nu a ascultat glasul Domnului care-l atenționa, el a neglijat să vegheze și să se roage. Și deoarece el a omis vegherea și rugăciunea, a ajuns în ispită (Marcu 14.37,38). Când a ajuns după aceea în ispită, el s-a luptat cu dușmanul, și acum el se face una cu el, prin aceea că tăgăduiește pe Domnul său, așa cum El i-a spus mai dinainte. În timp ce, după cum se pare, ședința de judecată a sinedrului are loc într-o sală¹¹ deschisă, învecinată cu curtea, Petru vine la slujitorii marelui preot și „s-a așezat printre ei” (Luca 22.55).

În timp ce Domnul era expus în sală răcelii inimilor celor care L-au lepădat și răcelii nopții, Petru se încălzește la „focul de cărbuni” al dușmanilor lui Isus, pe care ei l-au aprins în mijlocul curții, „căci era frig” (Ioan 18.18,25). Cum putea el într-un astfel de loc să dovedească puterea cu care el s-a lăudat? Vedem că el se prezintă slab ca o femeie slabă: el se sperie de „privirea țintă” (Luca 22.56) a unei slujnice, probabil o portăreasă¹² (Ioan 18.16). Ea l-a lăsat să intră în urma unei indicații a celuilalt ucenic cunoscut de ea. Aici Petru tăgăduiește pentru prima dată pe Domnul „înaintea tuturor” (Matei 26.70): „Nu cumva și tu ești unul dintre ucenicii Omului Acestuia?” (Ioan 18.17) – „Nu știu, nici nu înțeleg ce vrei să zici” (Marcu 14.68) – „Femeie, nu-l cunosc!” (Luca 22.57,58) – „Nu sunt!”.

Mănat de neliniștea lăuntrică, el iese afară în „curtea din față” a porții, unde i se pune aceeași întrebare de către aceeași slujnică și o alta (prietenă a ei) (Matei 26.71; Marcu 14.68,69). „El s-a lepădat iarăși cu un jurământ: „Nu cunosc pe Omul Acesta!”” (Matei 26.72). Ce vorbire din gura lui Petru! Dacă portăreasa, în chip disprețuitor, și Pilat compătimitor îl numesc pe Domnul „omul” (Ioan 18.17; 19.5), putem înțelege; însă aici este ucenicul Său, cel care vorbește în felul acesta, și care totuși l-a făgăduit solemn credincioșie până în moarte!

De trei ori Domnul a fost în grădina Ghetsimani în luptă, care devenea tot mai aprigă, dar în putere divină a întâmpinat atacurile lui satan; de trei ori se repetă și aici, tot mai amenințătoare, atacurile asupra ucenicului slab, lăsat să se descurce singur. Dar cu cât dușmanul este mai aprig, cu atât frica devine mai mare, și cu atât mai rușinoasă devine înfrângerea. După o pauză de liniște, „cam după un ceas” (Luca 22.59), vine ultima lovitură surpriză, decisivă: „Și vorbirea te face cunoscut” (Matei 26.73) – „ești galileean” (Marcu 14.70). Da, unul din robii marelui preot, „rudă cu acela căruia Petru îi tăia urechea” (Ioan 18.26), l-a întrebat: „Nu te-am văzut eu cu El în grădină?” Acum ucenicul sărman și-a pierdut cumpătul: în timp ce înăuntru în sală „Martorul credincios și adevărat” sfida moartea, el începe, cuprins pe deplin de frica morții, „să se blesteme și să jure” (Matei 26.74) în chip îngrozitor, spunând: „Nu cunosc pe Omul acesta despre care vorbiți” (Marcu 14.71).

Mai putea după o așa cădere, o așa înfrângere grea, să mai fie o ridicare? Putea ucenicul nefericit, după ce a adus asupra sa blestemul unei astfel de minciuni, să devină iarăși fericit?

„Și îndată, pe când vorbea el încă, a cântat cocoșul” (Luca 22.60) – „Și cocoșul a cântat a doua oară” (Marcu 14.72), așa ne este relatat mai exact în evanghelia după Marcu. Cel „care

---

¹¹ Palatele din timpul acela erau înconjurate de o curte mare în patru colțuri, în care dădeau încăperile casei prin săli sprijinite pe stâlpi (Luca 22.61).

¹² Este aproape imposibil să se prezinte cu claritate deplină fiecare activitate; în orice caz Petru a tăgăduit pe Domnul de trei ori în ocazii diferite în timp, la care de fiecare dată au fost prezente mai multe persoane.

Tăgăduirea

susține toate lucrurile cu cuvântul puterii Sale” (Evrei 1.3) S-a folosit de creatura fără minte, ca să ajute pe ucenicul Său căzut adânc: căci cine altcineva lua seama în noaptea aceasta la cântatul cocoșului?¹³ Pentru Petru însă el a fost ca un fulger, care sfâșie întunericul gros, pentru el a fost prilejul unei treziri și spaimă îngrozitoare. O, dacă ar fi auzit deja primul cântat! (Marcu 14.68) Abia acum „și-a adus aminte de cuvântul pe care i-l spusese Isus: „Înainte de a cânta cocoșul de două ori, te vei lepăda de Mine de trei ori.” (Marcu 14.72) În momentul acestei dureri sufletești privirea ucenicului se îndreaptă spre Mântuitorul său, spre Acela, pe care el L-a înjosit și dezonorat așa de mult.

„Și Domnul S-a întors și a privit la Petru” (Luca 22.61). Privirea ucenicului întâlnește pe privirea Domnului său; privirea lui sfioasă întâlnește privirea Mântuitorului plină de compătimire și îndurare divină! Nu a pătruns acel interogatoriu nedrept și fățarnic suficient de adânc în Domnul Isus, că gândurile Sale mai puteau să Se preocupe cu ucenicul Său? Nu am avea noi înțelegere, da, am considera natural, dacă Cel atotștiutor S-ar fi îndepărtat plin de oroare și desconsiderare de el? Dar nu, Cel care „a așteptat mângâietori, și nu a găsit niciunul” (Psalm 69.20), avea totuși compătimire și har pentru cel care „s-a lepădat că nu-L cunoaște” (Luca 22.34). Cunoaștem noi privirea aceasta? El voia să câștige inima și conștiința. Este remarcabil, că numai în evanghelia după Luca citim despre aceasta. Acolo această privire, și nu atât de mult cântatul cocoșului, este prilejul că Petru și-a amintit de cuvintele serioase ale atenționării din partea Domnului său (Luca 22.61). Ce trezire! Ce pătrundere în lumină! Cum deodată privirea Domnului a schimbat totul înaintea ochilor ucenicului sărman!

„Și Petru, ieșind afară, a plâns cu amar” (Luca 22.62). Ambele erau prezente: simțăminte de căință precum și „roade vrednice de pocăință” (Luca 3.8). Totdeauna „inima nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea” (Ieremia 17.9) vrea să se dea mulțumită numai cu una din acestea două. În afară se arată sentimente și totuși în continuare se stăruie pe locul greșit. Dar nici una nici cealaltă nu sunt adevărat și nu au nici o valoare. „Întristarea după voia lui Dumnezeu” a produs la credincioșii din Corint „o pocăință spre mântuire și pentru care nu este regret” (2 Corinteni 7.10). Tot așa și la Petru: copleșit de privirea Domnului său, „a ieșit afară” și a părăsit locul, care a devenit o cursă de cădere pentru el, cu lacrimile celei mai amare acuzării de sine și căință.

Ce ore și zile au urmat acum! Repede se cade în adânc, dar anevoios este drumul care conduce afară. Pe Acela, singurul care putea să-l ajute, L-au dus la Golgota, L-au pus pe cruce, în cele din urmă L-au pus în mormânt. Toate acestea erau deja destul de zguduitoare pentru ucenicii care nu au greșit ca Petru. Dar ce era pentru acela care necredincioșia trivială îi împovăra inima și conștiința! Și cu toate acestea, în toată această nenorocire Domnul nu a uitat pe ucenicul Său demn de compătimit. El S-a rugat pentru el, *înainte* ca el să cadă. (Luca 22.32) Privirea Lui l-a întâmpinat *atunci când* el a căzut, și *după* cădere eforturile Lui pline de îndurare erau neîntrerupt preocupate cu restabilirea ucenicului (Marcu 16.7). El a avut grijă ca Petru să fie primul care a aflat de învierea Sa, și noi știm că el era primul ucenic¹⁴ căruia Cel

---

¹³ Unii presupun că prin aceasta ar fi indicat timpul: a treia strajă din noapte (de la ora douăsprezece până la ora trei).

¹⁴ În 1 Corinteni 15 sunt numiți numai martorii de parte bărbătească ai învierii.

Tăgăduirea

înviat i S-a arătat (1 Corinteni 15.5). „A înviat Domnul cu adevărat și S-a arătat lui Simon!” (Luca 24.34).

Așa cum Domnul înainte de cină S-a sculat și a luat apă ca să spele picioarele ucenicilor, tot așa și la această primă întâlnire după cădere cuvântul Său divin a curățit picioarele murdărite ale ucenicului. „Dacă nu te spăl Eu, nu ai parte cu Mine” (Ioan 13.7,8), i-a zis Domnul în seara aceea. Ceea ce Petru nu a înțeles în seara aceea, va înțelege „după aceea”. Dar ceea ce Domnul a spus ucenicului Său cu această ocazie, și el Lui, vom căuta zadarnic în întreaga Sfântă Scriptură. În gingășia Lui, Duhul Sfânt a pus pentru totdeauna vălul tainei peste această oră!

Cât de împovărată trebuie să fi fost inima lui pe când alerga spre mormânt, deci înainte de această întâlnire! (Ioan 20.4) Dar după întâlnire, la Marea Tiberiadei, când a auzit că este Domnul, care sta acolo pe țărm, „și-a pus haina pe el și s-a încins ... și s-a aruncat în mare” (Ioan 21.7). Era plin de nerăbdare, ca să savureze prezența Sa! Aici *Domnul* a pregătit pentru el un „foc de cărbuni”, și întrebarea Lui (Ioan 21.15-17) serioasă, pusă de trei ori, a adus pe deplin la lumină cât de temeinic căderea adâncă a convins pe ucenic că nu era siguranță în propria inimă. Aici găsim descoperite rădăcinile înfrângerii triste, și totodată lui Petru i se încredințează din nou o lucrare. Fără acestea două nu ar fi fost posibilă împlinirea cuvântului: „După ce te vei întoarce să întărești pe frații tăi” (Luca 22.32).

În capitolul patru al cărții Faptele Apostolilor găsim același sinedriu (versetul 15), sunt aceiași bărbați (versetul 6), aceiași ucenici (versetul 13), care au fost și în noaptea aceea, numai că noi îi vedem acum stând înaintea judecătorilor lor ca acuzați în locul Domnului lor. Dar ce schimbare remarcăm la ei! Inima lui Petru nu mai este umplută cu încredere de sine nebună, ci „cu Duhul Sfânt” (versetul 8). El nu mai stă acolo în slăbiciunea lui, ci în puterea Domnului; „și au recunoscut că fuseseră cu Isus” (versetul 13). Cum ne amintește aceasta de noaptea aceea. Dar aici Petru nu tăgăduiește, ci înaintea întregului popor se declară de partea Numelui Nazarineanului, a Numelui „care nu este sub cer alt Nume” ca El (versetele 9-12).

Marii preoți „s-au mirat”, când au văzut îndrăzneala lor, „întrucât știau că erau oameni fără carte și simpli” (versetul 13). Câte nu le-ar fi făcut ei, dacă ar fi știut cât de slabi și neputincioși erau acești bărbați în ei înșiși, așa cum a dovedit Petru destul de suficient prin tăgăduirea Domnului său. Dacă ochii lor ar fi fost luminați, s-ar fi uimit de rezultatele harului restaurator, care întreceau toate așteptările! Așa de mari erau aceste rezultate, că Petru a putut să exclame poporului: „Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Drept!” (Faptele Apostolilor 3.14).